

YVONNE EHN

Toivon ja
ystävyyden kesä
Kaneliluodolla

Toivon ja ystävyiden kesä Kaneliluodolla

Yvonne Ehn

Toivon ja
ystävyyden kesä
Kaneliluodolla

Translated by Tanja Noranta

SAGA Egmont

Toivon ja ystävyyden kesä Kaneliluodolla

Translated by Tanja Noranta

Original title: *Sommar, hopp och vänskap på Kanelholmen*

Original language: Swedish

Copyright ©2022, 2023 Yvonne Ehn and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727076508

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Äidille, isoäidille ja isoisälle
Kiitos pienestä saaristoparatiisistamme

1. luku

Saaristolaivan moottorien jylinä sekoittui keulan alle painuvan veden kohinaan. Ilma oli harmaa. Tuuli koleasti. Suolavesi pärskyi Cornelian kasvoille, mutta sen raikkaus oli tervetullutta. Jokainen laivan taittama metri sai hänen sykkeensä laskemaan enemmän. Samalla hän yritti uskotella itselleen, että oli matkalla kohti jotain uutta eikä pakenemassa jotain vanhaa.

Vanhaa ei enää ollut. Kaikki oli mennyttä. Ja se oli tapahtunut pelottavan nopeasti.

Työpaikkaansa hän ei ainakaan kaipaishi. Se oli varma.

Hän kaipaishi kyllä työnantajan tarjoamaa luksuspalvelua, jossa lihasjännitykset hierottiin pois työpaikan wellness-huoneessa. Vaikka hän ei ollut käyttänyt etua kovin usein, oli mukava tietää, että se oli olemassa, kun stressi sai koko kehon jäykistymään.

Ei Cornelia kuitenkaan voinut sanoa erityisesti pitävänsä siitä, että joku kosketti. Ennemminkin lähikontakti oli herättänyt akuutin tarpeen kipaista suihkuun pesemään pois kaikki

tuntemattomat ja näkymättömät bakteerit. Silti hieronta oli ollut juuri sitä, mitä Cornelia sillä hetkellä oli tuntenut tarvitsevansa.

Oli kulunut vaivaiset kaksi viikkoa siitä päivästä, kun Cornelia oli maannut kasvot hierontapöydän aukossa ja itkenyt äänettämiä kyyneleitä, jotka olivat pudonneet aukon läpi kämmenselille. Muutama pisara oli mennyt käsien ohi ja päätynyt tummalle puulattialle. Ne olivat tuijottaneet häntä kiillotetuilta lattialankuilta. Oli kuin ne olisivat yrittäneet saada Cornelian heräämään ja ymmärtämään, että hänen oli tehtävä muutos. Että hän ei voinut enää pakottaa itseään työpaikalle joka aamu, vastahakoinen askel vastahakoiselta askeleelta.

Viestintäosastolla oli kaksi muuta naista, jotka olivat usein supisseet kahvinurkkauksessa, kun Cornelia oli tullut ulos huoneestaan. Heti hänet huomattuaan he olivat alkaneet jutella liioitellun kovaäänisesti mitäänsanomattomista aiheista, kuten kahvikuppien väristä. Vuosien varrella he olivat iskeneet Cornelian selkään puukon toisensa jälkeen, mutta teeskentelivät kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Cornelia oli seurannut mielenkiinnolla, kuinka urapolkua raivanneet miehet olivat kiirehtineet autuaan tietämättöminä kohti uusia työsuhteita, suurempia bonuksia ja maksullisia siivouspalveluja. Työyhteisön huipulle pääseminen oli heidän elämänsä tarkoitus, ja ylhäällä johtoportaan korkeimmilla askelmilla heitä odottivat ystävät, jotka ojensivat auttavat kätensä ja vetivät heitä askel askeleelta eteenpäin urapolulla.

Naiset taas astuivat toistensa varpaille sen sijaan että olisivat auttaneet toisiaan. Sitä Cornelia ei ymmärtänyt, vaikka kuinka yritti. Ei ollut koskaan ymmärtänyt.

Ei Cornelia ymmärtänyt sitäkään, miksi naiset eivät pitäneet hänestä. Ehkä se johtui siitä, että hän oli työskennellyt

viestintäjohtajan oikeana kätenä kauan, että hänellä oli ollut pomon täysi luottamus ja että hän siksi oli myös saanut tietää organisaatiomuutoksista ennen muita. Ei kuitenkaan ollut mikään ihme, että Cornelia tiesi asioista; olihan hän loppujen lopuksi se, joka kirjoitti ja julkaisi muutoksia koskevat tekstit yrityksen intranetin uutisvirrassa.

Vai olisiko se johtunut siitä, että hän vältteli kaikenlaisia juoruja ja oli tehnyt hyvin selväksi, ettei halunnut osallistua sellaiseen?

Rehellisesti sanottuna Cornelialla ei ollut aavistustakaan. Mutta enää sillä ei ollut merkitystäkään. Hän ei voinut työkavereilleen mitään. Sen sijaan hän saattoi poistaa itsensä yhtälöstä. Ja sen hän oli myös tehnyt.

Cornelia oli pakannut urheilukassinsa sen enempää määränpäättään miettimättä, heittänyt sen olalleen ja lähtenyt kotoa. Kun hän oli saapunut Södra Blasieholmshamnenissa sijaitsevan Grand Hôtelin kohdalle, oli kuin hänen edesmennyt isoisänsä olisi ohjannut hänen askeleensa kohti satamalaituria. Ja ennen kuin Cornelia edes tajusi, mitä oli tapahtumassa, hän oli noussut saaristolaivaan ja jättänyt taakseen suurkaupungin, joka niin kauan oli ollut hänen turvapaikkansa.

Cornelia havahtui ajatuksistaan, kun laiva lähestyi ensimmäistä pysähdyspaikkaa ja matkustajat alkoivat kerääntyä jonoksi portille. Vaikka taivas oli huolestuttavan harmaa, kaikki näyttivät olevan innokkaita nousemaan maihin ja nauttimaan kesähuveista.

Kun laiva taas alkoi kyntää sisäsaariston vesiä, Cornelia kuuli isoisänsä äänen: *Älä anna kenenkään talloa sinua jalkoihinsa, Cornelia. Sinun on pidettävä puoliasi.* Voi, miten hän vaaria ikävöikään.

”Anteeksi, tiedätkö onko seuraava pysäkki Haikaraluoto?”

Cornelia hätkähti ja tajusi, että mies, joka katseli häntä kohotettujen kulmien alta, oli esittänyt kysymyksensä englanniksi. Mies näytti sään pieksemältä ja jotenkin nuhjuiselta, ja hänellä oli selässään reppu, johon oli kiinnitetty makuualusta.

”Valitettavasti en tiedä”, Cornelia vastasi, ”mutta kysy häneltä.”

Cornelia nyökkäsi kohti nuorta miestä, joka käveli ympäriinsä tarkistamassa matkustajien lippuja.

”Hienoa. Kiitos.”

Cornelia hymyili ja siirsi katseensa luotoihin, jotka lipuivat hitaasti ohi lautan oikealla puolella. Merislangilla sitä tietenkin kutsuttiin toisella nimellä, mutta hänelle se oli oikea puoli.

Cornelia osasi tekstiviestin jo lähes ulkoa. Viesti oli todellinen syy siihen, miksi hän istui saaristolaivassa matkalla kauas pois kaikesta. Se, että hän pääsi samalla eroon työkavereistaan, oli vain plussaa.

Rakas Cornelia, haluan vain puhua kanssasi. Selittää kaiken. Etkö voisi ottaa yhteyttä? Olen niin iloinen, että löysin sinut vihdoinkin uudelleen. Asuntosi siinä pienessä, punaisessa talossa Söderillä näyttää kovin kodikkaalta, mutta et ole koskaan kotona, kun koputan ikkunaan. Jos et halua tavata, voisit ainakin soittaa? Minä pyydän. Ole kiltti!!! Rakkaudella, A

Cornelian kännykkänumeroa ei löytänyt netistä. Siitä hän oli pitänyt huolen. Corneliasta ärsytti, että viestin lähettäjä oli saanut jostain selville hänen numeronsa ja osoitteensa. Mutta ennen kaikkea se, että A oli käyttänyt kolmea huutomerkkiä, sai kylmät väreet kulkemaan päästä varpaisiin. Kuka täysjärkinen kirjoitti

niin? Eikö yksi huutomerkki olisi riittänyt? Tai ei huutomerkkiä lainkaan? Jos Corneliaa jokin asia ärsytti, se oli ihmiset, jotka kohtelivat ruotsin kieltä huonosti. Jos sana *dom* o:lla e:n sijasta joskus hyväksyttäisiin Ruotsin akatemian sanakirjaan, hän muuttaisi pois maasta.

Samana päivänä kun tekstiviesti oli surahtanut Cornelian puhelimeen, hän oli irtisanonut sekä asuntonsa alivuokrasopimuksen että työsopimuksensa. Hänen pomonsa oli pyytänyt häntä jäämään, tarjonnut korkeampaa palkkaa ja luvannut ryhtyä toimiin niitä naisia vastaan, joiden takia Cornelia ei viihtynyt työpaikallaan. Hän tunsu hieman syyllisyyttä annettuaan miehen uskoa, että huonosta itsetunnosta kärsivät työkaverit, jotka puhuivat pahaa naisista yleensä ja hänestä erityisesti samalla kun keimailivat miehille, olivat syy siihen, että hänen oli pakko lähteä. Mutta jos Cornelia aikoi pysyä kaukana A:sta, oli ratkaisevan tärkeää, että hän ei kertonut kenellekään suunnittelevansa muuttoa. Viestintäjohtaja oli ollut ystävällinen ja antanut hänen käyttää lomapäivät ja ylityötunnit, joten Cornelia oli pystynyt lähtemään jo kahden viikon kuluttua.

Cornelia havahtui takaisin todellisuuteen, kun saaristolaiva tööttäsi muutamalle nuorelle, jotka leikkivät vesiskoottereillaan vaarallisen lähellä. Itse hän ei ollut koskaan ollut niin varomaton tai uhkarohkea. Ehkä ihmiset voisivat ajatella hänen olevan rohkea, koska hän oli juuri repinyt elämänsä juuriltaan aloittaakseen uudelleen jossain muualla. Mutta totuus oli aivan toinen. Totuus oli, että hän oli pelkuri.

Jos hän ei pystynyt lausumaan saati edes ajattelemaan A:n koko nimeä, miten hänellä olisi rahkeita tavata kirjaimen takana oleva ihminen?

Cornelia tiesi, että ennemmin tai myöhemmin hänen olisi hyväksyttävä se, mikä hänen sisällään hiersi. Niin aikuiset tekivät. Mutta hän ei ollut vielä valmis. Hän oli yhä liian vihainen. Joten juuri nyt tuntui paremmalta ja helpommalta vain paeta ja aloittaa alusta. Jälleen kerran.

Isoisän kasvattama Cornelia oli ollut koulussa pikkuvanha ja siksi erilainen kuin muut – ja kaikkea muuta kuin suosittu. Hänellä oli ollut vain vähän ystäviä, tai oikeastaan ei lainkaan. Ei ainakaan oikeita ystäviä, sellaisia, jotka eivät kääntäneet takkiaan heti kun saivat vähänkin huomiota koviksilta. Juuri nyt hänelle sopi mainiosti olla yksin. Niin hänen olisi helpompaa pysytellä piilossa. Kukaan ei kaivannut häntä. Kukaan ei etsinyt häntä. Ei kukaan, paitsi A.

Uuden työpaikan löytäminen kaukaa saaristosta ei tietenkään olisi helppoa, mutta juuri nyt Cornelia ei nähnyt muuta ulospääsyä kuin päästä mahdollisimman kauas tekstiviestistä. Ehkä hän voisi hankkia elantonsa auttamalla raivaamaan jonkun tontin tai mökin kuntoon talven jäljiltä. Tai ehkä joku vastikään perustettu yritys tarvitsisi markkinointiapua.

Täytyihän jossain päin saaristoa olla piilopaikka yhdelle naiselle?

Yhtäkkiä aurinko pilkisti pilvien läpi tummalta taivaalta ja lämmitti hänen kylmiä poskiaaan. Cornelia piti sitä isoisänsä merkinä siitä, että kaikki olisi hyvin.

Kiitos, isoisä.

2. luku

”Seuraavana Kaneliluoto.”

Laivan kaiutin särki, mutta sana ”Kaneliluoto” sai jonkin liikautamaan Cornelian sisällä. Hän maisteli nimeä, pureskeli sitä kuin maukasta pullaa. Kaneliluoto. Se kuulosti kodilta. Samassa hän päätti nousta maihin.

Cornelia siirtyi hitaasti kohti saaristolaivan uloskäyntiä. Matkustajien vähäinen määrä todisti, että laiva ei pysähtyisi enää kovin monessa satamassa tämän jälkeen.

Cornelian edessä seiso iäkäs herrasmies, jolla oli toisessa kädessään puinen keppi ja toisessa vedettävä ostoskassi. Miehellä oli päässään lakki, jonka alas valahtaneissa korvalapuissa näkyi edelleen alkuperäinen ruskea kuvio, kun muu osa lakista oli auringon valkaiseman vaalean beigen sävyinen. Cornelia arveli, että lakissa varmaankin oli myös nappi lipassa. Hänen isoisällään oli ollut juuri sellainen lakki, ja jos hän olisi voinut toivoa vain yhtä muistoa papastaan, se olisi ollut juuri tuo vanha, kulunut päähine.

Cornelia huomasi vanhuksen kiskovan kassiaan vaivalloisesti laskusillan yli. Hän kiirehti paikalle ja kysyi, tarvitsiko mies apua.

”Enkelini”, mies puuskutti. ”Kiitos paljon. Kävin Isosaarella ostoksilla hakemassa kaikkea sellaista, mitä kyläkaupasta ei saa. Poikani kyllä tarjoutuivat antamaan minulle kyydin moottoriveneellä, mutta minä olin itsepäinen ja väitin pärjääväni yksin. Se oli tyhmästi tehty. Kiitos avustasi.”

Miehen lämpimässä katseessa kimmelsi jotain, joka muistutti Corneliaa jälleen isoisästään. Haikeus pyyhki välittömästi hänen ylitseen. Haikeus, joka todisti rakkaudesta ja ikävästä.

”Oletkos sinä Johansonin nuorimmainen?” mies kysyi jonkin aikaa myöhemmin, kun he kävelivät pitkin saarta kiertävää hiekkatietä.

Suurimman osan lapsuudestaan Cornelia oli asunut kahden isoisänsä kanssa. Cornelian isoäiti oli kuollut auto-onnettomuudessa, kun Cornelia oli ollut seitsenvuotias. Cornelian isä ei ollut koskaan ollut läsnä hänen elämässään, ja hänen äitinsä... Noh, äitiin hän ei ollut pitänyt yhteyttä vuosikausiin, ja Cornelia oli usein miettinyt, millaista olisi ollut kasvaa suurperheessä. Hänen suosikkielokuviaan lapsena ja rehellisesti sanottuna vielä nyt aikuisenakin olivat ne, jotka kertoivat äänekkäistä sukupäivällisistä ja monimutkaisista perheriidoista. Mutta vaikka hän olisi kovin mieluusti halunnut kuulua juuri sellaiseen vähän tähtäneeseen mutta rakastavaan perheeseen, ja vaikka hän olisi halunnut enemmän kuin mitään muuta kertoa olevansa Johansonin nuorimmainen, hän ei tietenkään voinut valehdella.

Cornelia kuuli isoisänsä äänen korvissaan selvästi: *Me puhumme aina totta.*

”En”, Cornelia vastasi lyhyesti ja katsoi ylös taivaalle. ”Mitä luulet, alkaakohan kohta sataa? Meteorologit sanoivat aamulla televisiossa, että iltapäivällä olisi tiedossa sadekuuroja.”

”Meteorologit”, mies tuhahti. ”Kattia kanssa! Eivät ne ymmärrä säitä näin kaukana saaristossa.”

He jatkoivat kävelyään hiljaisuuden vallitessa. Kova tuuli painoi pensaita maahan, ja sen puhallus sekoittui askelten kodikkaaseen rahinaan hiekkatiellä.

Cornelia katseli uteliaana ympärilleen ja ymmärsi vihdoin, mitä hänen isoisänsä ystävät olivat tarkoittaneet puhuessaan saaristossa sijaitsevista kesämökeistään. Hän ymmärsi heidän kaipuunsa. Ruotsin saaristossa oli jotain seesteistä, aivan kuten he olivat aina väittäneetkin. Jotain, joka lupaili lepoa, virkistäytymistä ja iloisia kesäpäiviä. Säillä ei ollut niin suurta väliä.

”Ketäs sinä olet tullut tänne tapaamaan? Minun nimeni on muuten Ture.”

Mies nosti lakkinsa hetkeksi ilmaan ja laski sen sitten takaisin lumivalkoisille, harottaville hiuksilleen.

”Cornelia.” Cornelia nyökkäsi irrottamatta otettaan pusseista ja kasseista. ”En tunne täältä ketään. Ajattelin auttaa sinua kassien kanssa, ja sitten yritän löytää retkeilymajan tai jotain. Onko täällä sellaista?”

Cornelia vilkaisi miestä toiveikkaana.

”Valitettavasti Kaneliluoto ei voi rehennellä hostellilla tai sellaisella, mutta minulla on kyllä Onnenpäivissä pieni asunto tyhjillään. Haluaisitko lainata sitä?”

”Onnenpäivissä?”

Cornelia nojasi eteenpäin ja jatkoi matkaa vetäen kärrykassia perässään.

”Juu, Onnenpäivät on lapsuudenkotini nimi. Se oli isoisoisäni keksintö, vanhan höperön. Kun minulle ja vaimolleni tuli ikää, talo alkoi tuntua liian suurelta meille kahdelle, joten remontoimme siitä poikiemme avustuksella pienen vuokra-asunnon. Me asustamme alakerrassa, ja muu osa talosta on vuokralla. Se on ihan tuossa kulman takana”, mies selitti viittoen kepillään.

Cornelia mietti, kuinka paljon asunnon vuokraaminen mahtoi maksaa niin kaukana sivilisaatiosta. Oli varmasti paljon ihmisiä, jotka olivat valmiita maksamaan suuria summia voidakseen asua saarella, jolla stressi ei edes kuulunut asukkaiden sanavarastoon.

”Vuokraisin asunnon mielelläni.”

”Vuokraisit? Onko sinulla korvat tukossa? Minä sanoin *lainata*.”

Cornelia tukahdutti tirsakahduksen, kun Ture kaivoi kepillään maasta kuivan puunoksan ja viskasi sen pitkälle kivikkoon.

”Mutta miksi et vuokraa sitä?”

”Olenhan minä yrittänyt, kaunokaiseni, olen kyllä yrittänyt. Jokunen on sitä käynyt katsomassakin sen jälkeen kun edellinen vuokralainen muutti pois. Yritin minä, mutta ne olivat kaikki liian pitkiä.”

”Liian pitkiä?”

Ture pysähtyi ja mittaili Corneliaa katseellaan päästä varpasiin. Cornelia toivotti tauon tervetulleeksi, käytti tilaisuutta hyväkseen ja sitaisi ohuen kesätakkinsa vyötärönsä ympärille. Iäkkäämmäksi mieheksi Ture pinkoi eteenpäin kuin viimeistä päivää, eikä Cornelian ollut helppo pysyä perässä, varsinkaan kun hän raahasi molempien kantamuksia.

”Kuinkas pitkä sinä olet?”

”Sataviisikymmentäseitsemän.”

”Täydellistä! Siinä tapauksessa sinä olet ensimmäinen, joka pystyy seisomaan selkä suorana ullakkohuoneistossamme”, Ture nyökkäsi kiihdyttäen kävelytahtiaan. ”Asunto on sisustettu ja viihtyisä, ja siinä on luonnollisesti myös täysin varusteltu keittiö, mutta ymmärrettävistä syistä ihmiset eivät halua kulkea kaiket päivät pää painuksissa ja selkä kumarassa. Tekisit minulle palveluksen asumalla siellä. Tulisi putket huuhdeltua ja vessa vedettyä, ja niin edelleen. Se on tuolla ylhäällä.”

Cornelia seurasi Turen katsetta ja pysähtyi niille sijoilleen leuka lokshtaen. Kukkulan huipulla kohosi kolmikerroksinen auringonkukankeltainen puutalo, jota somistivat viininpunaiset puukoristeet. Kaunis rakennus ja sen edustalla avautuva, hyvin hoidettu puutarha olivat henkeäsalpaava näky. Aivan kuin siinä ei olisi jo ollut tarpeeksi, Cornelia kääntyi hitaasti ympäri ja katseli ihastuneena merinäköalaa, jonka hän arveli olevan vieläkin upeampi ylimmästä kerroksesta katsottuna. Oliko tämä tosiaan vanhuksen lapsuudenkoti?

Uusia alkuja kesäisessä saaristossa!

Odottamaton tekstiviesti pistää Cornelian elämän sekaisin. Hetkeäkään miettimättä hän jättää asuntonsa, irtisanoutuu työstään ja hyppää laivaan. Päämäärä: minne tahansa, mistä viestin lähettäjä ei voi löytää häntä. Hetken mielijohteesta Cornelia päätyy Kaneliluodolle, syrjäiselle saarelle Tukholman saaristossa. Cornelialla ei ole tietoa asunnosta tai työpaikasta, kun hän aloittaa saarella uuden elämänsä. Syteen tai saveen.

Kaneliluodon asukkaat ottavat Cornelian avosylin vastaan. Ei kestä kauaa, kun Cornelia löytää majapaikan ja yllättää itsensä auttamalla hylättyjen koirien turvatalolla. Samalla saari tarjoaa kuitenkin haasteita ja mysteereitä, joita hän ei voi jättää rauhaan. Kaneliluodolla Cornelia tuntee vihdoinkin voivansa päästää irti kirjavasta menneisyydestään, mutta miten käy, kun menneisyys saapuu Kaneliluodolle?

Toivon ja ystävyyskesä Kaneliluodolla aloittaa hyvän mielen kirjasarjan, joka kertoo elämästä, rakkaudesta ja ihmisistä viehättävällä Kaneliluodolla Tukholman saaristossa.

Yvonne Ehn on kotoisin Danderydistä Tukholman pohjoispuolelta. Jalkapallostipendi vei hänet New Hampshireen, Yhdysvaltoihin, missä hän opiskeli graafista suunnittelua. Mutkien kautta Yvonne on palannut Tukholmaan ja haaveilee koiran adoptoisesta. Hänen esikoisteoksensa *Mina drömmars värde* julkaistiin 2019.